Gheorghe Rogoz

El cu durerile şi greşelile lor

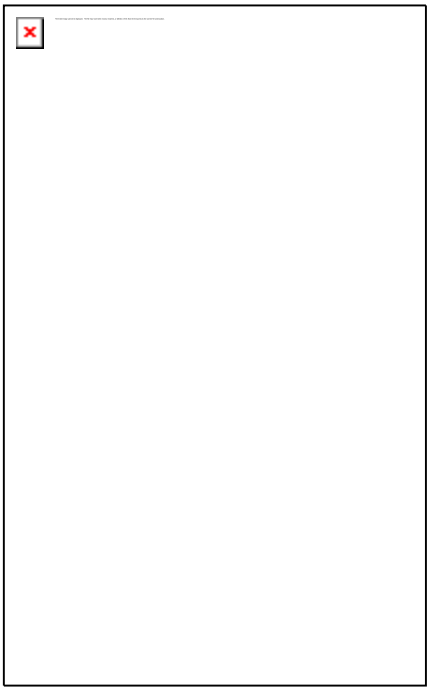

-Iar pe gânduri Sf-te?

„Când o să mă obişnuiesc să nu mă mai surprindă”, tresări Sf-tul la „auzul” cuvintelor Lui. De data asta le „auzise” în minte, dar deschizând ochii, îl văzu aşezat lângă el, privindu-l cu coada ochilor.

-Oarecum, dădu el un răspuns evaziv, neştiind ce să spună. Se gândise la prea multe şi nu ştia la ce se referea El. Nu că voia să-i ascundă ceva, dar, dacă tot avea permisiunea Lui să gândească ce dorea, de ce să spună tot. Dacă dorea cu orice preț, El putea oricum afla ce-l interesa.

-Deci, insinuă El blând.

-Probabil sunt puțin obosit şi mai sensibil...

-Mai sensibil la ce, sau la cine? îi lăsă El o portiță.

-La creațiile Tale, la cine alții...

-La ei ca la ei, dar la ce? nu-l slăbi El.

-La durerile şi greşelile lor.

-Altădată le spuneai păcate. De ce distincția asta? Tu nu poți fi prea indulgent prin însăşi esența şi scopul tău de a fi aici la Poartă.

-De ce nu i-ai spus Poarta Destinelor şi nu a Raiului. De aici se despart toate Drumurile. Nimeni nu se opreşte şi nu rămâne; toți pleacă mai departe.

-Schimbi vorba, sau este mai gravă decât credeam problema.

-Este posibil ca şi eu să nu am totul clar în minte...

-Plăcerea ta să te chinuieşti gândind. Tu eşti destinat să acționezi aici prin intuiția ta excepțională, bazată şi pe un cumul de o infinitate de stimuli şi percepții privind fiecare persoană în parte. De aceea tu nu poți greşi; Eu poate da, dar tu nu.

-Atunci de ce gândesc uneori prea mult?

-Plăcerea sau chinul tău; cum vrei să o iei.

-Tu mi-ai permis asta şi uneori nu ştiu de ce.

-Simplu: te apreciez şi, din când în când, vreau să aflu şi părerea ta. Deci, ce te afectează: durerile, sau greşelile oamenilor?

-Nu ştiu precis; poate principiul...

-O!! Devi acid. Într-un fel Eu am influențat direct şi indirect principiile lor de viață.

-Departe de mine intenția asta...De când nu ai mai fost printre oameni?

Aproape surprins de întrebarea neaşteptată, răspunse deschis:

-De mult, de foarte de mult , din punctul lor de vedere; dar asta nu înseamnă că nu ştiu totul despre ei oricând.

-Una este „să şti" şi alta „să trăieşti" şi să simți ce şti...

-Seamănă puțin cu o acuză şi neâncredere în capacitățile Mele de analiză...

-Tu singur te-ai referit la infinitatea mea de percepții-simțuri. Eu am avantajul că mă ocup numai de ei, pe când Tu ai atâtea treburi...

-Numai superficial nu M-ai făcut până acum...

-Iartă-mă. Nu în sensul acesta limitat, ci în cel larg, al complexității existenței Tale. Eu, doar cu pământenii...

-Chiar te preocupă problema; asta denotă că ar putea fi ceva delicat, care ar putea afecta esența existenței tale aici.

-Merit reproşul, dar nu cred că ar putea fi chiar atât de grav, încercă el să-L liniştească.

-Ba da; dacă mi-a scăpat ceva?

-Ei, sau evoluția... lor, încercă el să o mai dreagă.

-Eu sunt şi Evoluția; deci am prevăzut-o.

-La ei, dar la Tine?

Pentru prima oară rămase „blocat" de consecințele întrebării.

Sincer, El nu se gândise niciodată la asta. „Auzi, evoluția Lui...Când El este Totul, oriunde şi oricând..."

De parcă i-ar fi citit gândurile, Sf-tul continuă:

-Ei sunt doar o „latură" a Ta. Ei există prin Tine, cu voia şi acceptul Tău, dar şi Tu exişti puțin prin ei. ț

-Să mergem printre oameni.Vei „simți" ce vreau să spun.

-Aşa-mi trebuie. Te-am dorit imprevizibil şi te am. Eu te las să gândeşti singur la unele aspecte, iar acum îmi faci şi tu la fel. Unde vrei să mergem?

-Unde vrei. Să luăm satul ăsta mic, de pe malul lacului. Vezi casa asta? Femeia de aici şi-a otrăvit soțul. Va fi probabil condamnată. Eu, noi, nu am judecat-o încă. Unde crezi că va ajunge?

-În Iad probabil. Tu vei decide când va fi cazul. Eu mult mai târziu...

-Eu nu ştiu ce se va mai întâmpla cu ea; Tu da. Eu Îți spun ce a fost, Tu ce va fi, dacă vrei.

Îngândurat, ştiind prea multe, El răspunse: „Bine". Un „bine" ce sunase trist chiar şi în gura Lui. Era interesat cum va pune Sf-tul problema.

-Femeia asta, fără nume, avea o fată bună, cuminte, silitoare...Fata a suferit un accident grav. A fost internată în spital, în capitala din apropiere; un oraş întins, mare şi aglomerat, în care te deplasezi cu greu. Vezi unde era acum o săptămână, la ora 18, în prag de iarnă, când se lăsase seara?

-Da. Cade lapovița. Este desculță, în şlapi de plajă, doar cu un pulovăr subțire pe ea, într-o stație de tramvai.

-Aşteaptă tramvaiul să meargă la spital să-şi vadă fata. I-a promis, la telefon, când a vorbit cu o soră medicală. Va trebui să mai schimbe un autobuz până la spital şi să se reântoarcă aici până la ora 20, când pleacă ultima cursă spre sat. Crezi că reuşeşte? O urmăreşti?

-Nu. . Îşi găseşte cu greu fata. A aşteptat prea mult prin stații şi pe la uşi. Fata va trebui să fie operată, dar costă prea mult. Nu are de unde să facă rost de bani. Fata nu are nici o şansă altfel...

-Ştiu.Va muri peste două zile. Te întorci cu mama în sat în seara aia?

-Ajunge cu greu, târziu acasă. Mai are doi copii mici. Soțul o ceartă şi o bate...groaznic. Nu crede că a fost desculță la spital; presupune alt bărbat...Nebun...Inconştient...Bețiv.

-Au un porc; crescut cu greu, pentru Crăciun. Ea îl imploră să-l vândă, sau să-l dea garanție pentru ceva bani...şopti Sf-tul-

-El nu vrea să audă. Este băut. O bate iar...murmură El îngândurat.

-Să sărim o zi. Reține însă că fiecare zi , la oameni, are 24 de ore, fiecare cu minute şi clipe groaznice, ca cele pe care Le-ai văzut. Mama ar trebui să meargă din nou la spital; i-a promis fetei. O face?

-Nu. El nu o lasă. O bate şi o ține legată în casă. Fuge. O prinde şi o bate din nou. Copii îi iau apărarea; îi dă afară din casă, dezbrăcați, în frig. Inconştient...

-Nu ar trebui să te afecteze. Ştiai totul, dar acum le-ai văzut , sau le-ai şi trăit...

-De ce te prefaci Sf-te? Le trăiesc, pentru că Eu sunt ea. Doar asta ai intenționat...

Tăcerea grea era o recunoaştere; o victorie savurată; amară. Sf-tul era încă puțin încrâncenat; prea nu-l crezuse El şi-l lăsase singur cu suferințele oamenilor.

-Atunci este mai uşor de înțeles povestea. Nu vei putea să-ți vezi fata, care va muri aşteptându-Te şi sperând. Îți vei reproşa toată viața că nu ai găsit o soluție. Îți vei urâ şi mai mult soțul. Când copilul cel mic va face pneumonie a doua zi şi-l va duce un vecin binevoitor cu maşina la spital, tot nu este-eşti încă decis ce să faci ca să scăpați, Tu şi copii, de un demon cu chip de om, numit de oameni tată şi soț. Mai trece o zi. Ce vezi?

-O cameră cu podeaua de chirpici, acoperită cu cartoane şi preşuri rupte, murdare, putrezite ..

Un bătrân schilod, bolnav, în ultimul hal, care abia se mişcă.Nu mai poate sta în picioare şi nu mai poate ieşi afară. Se târăşte, face pe el. Nu este pentru prima oară. Un miros groaznic.

-Este tatăl lui. Doar Tu-ea îl mai îngrijeşte. El, fiul lui, refuză să Te ajute să-l schimb, sau să faceți curat. Țipă la el să se ridice. Te uiți?

-Da. Îl loveşte cu picioarele. Îngrozitor.Este tatăl lui…

-A fost. A murit într-o vineri, zi de sărbătoare; după o „discuție" cu el. L-au înmormântat Duminică. I-au ajutat şi oamenii din sat. El a fost mai mult beat. Cum te simți, ca ea?

Tăcere.

-Îți vizitezi copilul la spital. Nu ai ce să-i duci. Nu ai cum să-l ajuți. Toți cer bani. Te întorci fără speranță acasă, unde nu vei găsi o vorbă bună…

Din nou tăcere.

-Ți-ai otrăvit soțul. Nu ai ascuns asta. Nu ai mai putut suporta durerea Ta, a unui socru şi a unor copii nevinovați. Eşti vinovat în ochii Legii şi ai Tăi, în cealaltă calitate, iar eu va trebui să Te, adică să o judec…Sunt un „eu" necesar pentru Tine, creația ta relativ autonomă, imparțială şi intransigentă, Balanța Durerilor şi Greşelilor…

Tăcere.

-Nu s-a terminat.Ea va fi probabil închisă, siluită, iar copii duşi la un orfelinat. Legea umană nu este şi legea Ta. Eu nu am lege; am intuiție. Cineva, care ar fi trebuit să ajungă în Rai pentru suferințele îndurate, va ajunge oriunde în altă parte, iar noi am ştiut, am privit şi nu am făcut nimic, nimic…nimic.

Tăcerea era şi mai grea.

Sf-tul era singur. Fusese singur?

Undeva cineva greşise, sau greşea, sau va greşi.

Ce grea poate fi Balanța în tăcerea sufletului.

GO. Iarna o6-07.

© Copyright Gheorghe Rogoz
Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].
SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie
Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online